

**RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.**

**A R R E S T**

**nr. 114.061 van 20 december 2002  
in de zaak A. 96.437/XIV-112.**

In zake :       XXX,  
                  wonende te 8400 OOSTENDE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
--

**DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 3 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 29 november 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 24 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat D. L. BOUQUILLON verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, is op 21 september 1999 in België aangekomen en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 31 januari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 30 augustus 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

“Betrokkene werd verhoord op 7 maart 2000 en op 21 juni 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is. Betrokkene, een Armeens staatsburger van gemengde Azeri-origine (langs moederszijde), verklaarde dat hij zijn land verliet omwille van de problemen die hij zou gekend hebben als gevolg van zijn origine. Zo zou betrokkene in oktober 1994, toen hij na een judowedstrijd naar huis ging, door een aantal personen ineen zijn geslagen. Betrokkene zou hiervoor naar de politie zijn gegaan, doch zij zouden (na het zien van betrokkenes origine op zijn geboorteakte) betrokkene hebben gezegd dat hij daar niets te zoeken had. Betrokkene zou zich in 1995, toen hij zestien jaar was, hebben aangeboden om een paspoort aan te vragen. Daar zou de politie hem echter hebben meegenomen naar het politiebureau waar hij gedurende een aantal uren zou zijn vastgehouden. De politie zou betrokkene hebben gezegd dat hij geen recht had op een paspoort omdat hij van Azeri-origine was. Ze zouden betrokkene toen ook geslagen en bedreigd hebben. In februari 1996 zou betrokkene een videosalon hebben geopend dat dezelfde maand nog in brand zou zijn gestoken. Op 10 december 1998 zou betrokkene door de politie op straat zijn aangehouden omdat hij geen identiteitsdocumenten bezat. Tijdens zijn opsluiting in het politiebureau zou betrokkene zijn uitgescholden en zijn geslagen. De politie zou er eveneens mee gedreigd hebben betrokkene naar het leger te sturen, hoewel betrokkene een document van uitstel van legerdienst (omdat hij stond ingeschreven als student) zou hebben kunnen voorleggen. Een aantal uren later zou

betrokkene zijn vrijgelaten. Sindsdien zou betrokkene verschillende oproepingen voor zijn militaire dienst hebben ontvangen. In het begin van 1999 zou betrokkene nogmaals geprobeerd hebben een paspoort aan te vragen. Ditmaal zou hij zich samen met zijn zus hebben aangeboden. Toen zij hun geboorteakten voorlegden, zou de verantwoordelijke hen hebben gezegd dat zij het bureau moesten verlaten. Hun beider geboorteakten zouden toen zijn ingehouden. Op 26 maart 1999, toen betrokkene in Karabach deelnam aan een judowedstrijd, zou hij door een aantal jongeren zijn aangevallen waardoor hij zou zijn verwond aan zijn knie en naar een dokter diende te gaan. Op 9 juni 1999 zou betrokkene Armenië hebben verlaten om naar België te reizen. Aan de Oostenrijks-Duitse grens werd betrokkene door de Duitse autoriteiten teruggedreven omdat hij met valse documenten reisde. Betrokkene zou dan naar Oekraïne zijn gegaan waar hij een aantal maanden zou hebben verbleven. Op 16 september 1999 zou hij dan van Oekraïne naar België zijn gereisd. Op 21 september 1999 zou hij in België zijn aangekomen alwaar hij dezelfde dag de status van vluchteling aanvraagde. Betrokkene was in het bezit van volgende documenten: vier convocaties van het militaire commissariaat, een doktersattest in verband met een verwonding aan de knie, een studentenkaart, een attest van inschrijving aan de biologie faculteit en vier diploma's van sportwedstrijden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal eigenaardigheden in betrokkenes asielrelaas enerzijds, en de tegenstrijdigheden tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (op de Dienst Vreemdelingenzaken, op het Commissariaat-generaal en in de vragenlijst) en de door hem voorgelegde documenten anderzijds, maken dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Zo blijkt uit betrokkenes verklaring op het Commissariaat-generaal dat hij zijn land verliet omwille van de dreiging van militaire dienst en de vrees die hij had om als 'Turk' naar gevaarlijke zones te worden gestuurd (verhoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 maart 2000 pagina 5). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in zijn vragenlijst maakte betrokkene echter melding van deze dreiging. Ook over de militaire convocaties die hij op het Commissariaat-generaal voorlegde en waarvan hij op het Commissariaat-generaal (verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 21 juni 2000, p. 67) beweerde dat hij ze reeds bezat ten tijde van het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding.

Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat dezelfde instantie (militaire commissariaat) hem enerzijds uitstel van legerdienst verleend tot juli 2000 en hem ondertussen tot viermaal toe (op 1 april 1999, op 20 april 1999, op 11 mei 1999, 2 juni 1999) oproept om zijn legerdienst te doen.

Het is verder ook opmerkelijk dat de eerste drie convocaties die betrokkene voorlegde in het Armeens en de laatste in het Russisch is opgesteld. Daarenboven legde betrokkene in verband met het bekomen van dit uitstel van legerdienst tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde hij aanvankelijk dat hij dit document zelf is gaan afhalen (verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 7 maart 2000 pagina 3). Tijdens zijn tweede verhoor verklaarde betrokkene dan weer dat het document hem werd opgestuurd (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 21 juni 2000 pagina 1).

Wat betreft de aanhouding van betrokkene op 10 december 1998, ook hierover legde hij tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde hij tijdens zijn eerste verhoor op het Commissariaat-generaal (verhoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 maart 2000 pagina 5) dat hij door twee mannen in militair uniform werd aangehouden en dat hij sindsdien problemen kende met de militaire instanties. Tijdens zijn tweede verhoor op het Commissariaat-generaal (verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 21 juni 2000 pagina 6) stelde hij dan weer dat twee mannen in politie-uniform hem aanhiielden en dat hij sindsdien als gevolg van de nauwe samenwerking tussen politie en militairen, convocaties ontving voor zijn dienstplicht. Op de Dienst Vreemdelingenzaken maakte betrokkene echter helemaal geen melding van deze gebeurtenis.

Tot slot wijken betrokkenes verklaringen over de aanval door een groepje Karabachse jongeren op 26 maart 1999 af van het door hem voorgelegde doktersattest. Betrokkene verklaarde op 26 maart 1999 door een groep jongeren in Karabach te zijn aangevallen waardoor hij onmiddellijk bij een dokter aan zijn knie moest worden verzorgd (verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 7 maart 2000 pagina's 13 en 14). Uit het doktersattest dat betrokkene in dit verband voorlegde (opname in de spoeddienst), blijkt echter dat hij pas op 12 april 1999 hiervoor werd opgenomen.

Verder moet worden aangehaald dat betrokkene verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Zo verklaarde betrokkene dat hij, aangezien hij geen paspoort had, nergens officieel geregistreerd stond. Nochtans zou hij vier convocaties hebben ontvangen om zich op het militaire commissariaat aan te bieden voor zijn militaire dienstplicht. Het feit dat deze convocaties aan hem geadresseerd waren en het feit dat de militaire administratie in Armenië nauw samenwerkt met de burgerlijke stand (zie 'Vraagstukken inzake dienstplicht en dienstweigering en desertie in Armenië' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, dd. 16 september 1994) doet redelijkerwijs vermoeden dat betrokkene wel degelijk geregistreerd moet hebben gestaan. Dit blijkt overigens ook uit betrokkene's verklaring van 1996 tot 1999 te zijn ingeschreven aan het instituut van VANADZOR, waarvan betrokkene een studentenkaart en een inschrijvingsattest voorlegt.

Tot slot blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (telefonisch antwoord van Mevr. Stone van de BHHRG, dd. 29 oktober 1999; mondeling antwoord van Mevr. Gomez van HRW, dd. 14 oktober 1999; e-mail van AI, dd. 5 oktober 1999; e-mail van de 'Sakharov Armenian Human Rights Foundation, dd. 4 oktober 1999; e-mail van Dhr. Corboy, EG-ambassadeur in Armenië, dd. 29 september 1999 en e-mail van MSF, dd. 28 september 1999) blijkt dat gemengde (Armeens-Azeri) koppels niet langer vervolgd worden in Armenië. Dit brengt het bestaan van een vermoeden van vrees voor vervolging in hoofde van betrokkene die beweerde een kind te zijn uit zulk een gemengd huwelijk, verder in twijfel. De overige door betrokkene voorgelegde documenten (vier diploma's van sportwedstrijden) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, die van die aard zijn dat aan betrokkene's vervolgingsrelaas geen waarde meer kan worden gehecht.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

## 2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat in zijn memorie van antwoord de Minister van Binnenlandse Zaken stelt dat onderhavig annulatieberoep te zijnen opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom genomen werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

## 3. Over de gegrondheid van het beroep.

### 3.1.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“EERSTE MIDDEL : schending van art. 30 van de Grondwet.

Het art. 51/4 van de Wet van 15.12.1980 voorziet, dat het onderzoek van de in artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt "in het Nederlands of in het Frans", terwijl in België drie officiële talen in gebruik zijn en volgens art. 30 van de Grondwet het gebruik van “de in België gesproken talen vrij is”.

Doordat op het Ministerie van Binnenlandse Zaken slechts ondervragingen "in het Nederlands en in het Frans" voorzien zijn, ontstaat hier een wetsconflict met de Belgische Grondwet, die duidelijk voorziet dat de drie officiële talen, Nederlands, Frans én Duits, vrij moeten kunnen gebruikt worden.

Het Duits is nochtans een taal die zeker op het Ministerie van Binnenlandse Zaken een tamelijk veel gebruikte taal (brieven, vragenlijst, folders etc.) is.

Zelfs het naambord op het adres, Kon. Albert II-laan 6 te Brussel is drietalig (Nederlands, Frans én Duits), waardoor een kandidaat-vluchteling meteen bij aankomst aldaar eigenlijk misleid wordt, zoals in casu, in de waan gelaten zijnde dat hij/zij een driedubbele taalkeuze zal krijgen bij de initiële aanvraag.

Het gehanteerde formulier-verhoorblad zelf is een ééntalig (in het Nederlands) opgesteld formulier, dat zelfs geen enkele keuze voorziet tussen de drie landstalen en is derhalve strijdig met de beginselen van vrije taalkeuze in België.

De verdere behandeling van een opvolgende asielaanvraag wordt qua gebruikte taal zoals in casu definitief bepaald. Daarbij komt, dat mensen uit de vroegere USSR doorgaans wel kennis hebben van Duits (door taalonderricht, door contact met de DDR, waar miliciens hun dienstplicht deden), maar geenszins van Frans, laat staan Nederlands.

Er is hem derhalve, op een blijvende wijze voor de volledige duur van de behandeling van zijn asielaanvraag of -aanvragen, een kans ontnomen om de gezegdes te horen vertalen in een taal (het Duits) die hij begrijpt.

Hier ontstaat een wetsconflict tussen het art. 51/4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en het art. 30 van de Grondwet.

Dit kan opgelost bij wijze van een prejudiciële vraag aan het Arbitragehof.”;

3.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in de memorie van antwoord stelt dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat verzoeker ooit gevraagd heeft om in de Duitse taal te worden gehoord, zodat de verwerende partij niet inziet welk belang verzoeker heeft om dit op te werpen, en dat bij arrest van 17 december 1997 het Arbitragehof het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde taalregeling heeft verworpen;

3.1.3. Overwegende dat artikel 30 van de Grondwet luidt als volgt : “Het gebruik van de in België gesproken talen is vrij; het kan niet worden geregeld dan door de wet en alleen voor handelingen van het openbaar gezag en voor gerechtszaken.”; dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

“§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50 en 51 bedoelde verklaring of aanvraag geschiedt in het Nederlands of het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50 en 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en de instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.”;

dat, wat de schending van artikel 30 van de Grondwet betreft, verwezen kan worden naar het arrest van het Arbitragehof, nr. 77/97, van 17 december 1997, dat handelt over het beroep tot vernietiging van artikel 2 van de wet van 10 juli 1996, dat artikel 51/4 van de

Vreemdelingenwet invoegt; dat in dit arrest in punt B.12.1 wordt gesteld dat het slechts is wanneer zij de bijstand van een tolk vragen dat de asielzoekers, in tegenstelling tot de gebruikers van de centrale diensten, de mogelijkheid om zelf de proceduretaal te kiezen, verliezen; dat in punt B.12.2 wordt gesteld dat die maatregel redelijkerwijze verantwoord blijkt te zijn ten aanzien van de door de wetgever nagestreefde doelstellingen; dat het Hof vervolgt : “Op grond van het feit dat een asielzoeker om de bijstand van een tolk verzoekt, kan immers worden vermoed dat hij van het Nederlands net zoals van het Frans geen of slechts een onvolmaakte en in ieder geval onvoldoende kennis heeft om, zelfstandig, in een van die beide talen zijn aanvraag te volgen en ze te verdedigen. Aangezien de vrije keuze van de proceduretaal niet ertoe leidt dat de asielzoeker, daadwerkelijk en zelfstandig, de aldus gekozen taal gebruikt, heeft de wetgever kunnen oordelen dat het in dat geval gepast was aan de overheden de zorg over te laten zelf de taal voor de behandeling van de asielaanvraag vast te stellen : die maatregel blijkt relevant te zijn, zowel ten aanzien van de zorg om te vermijden dat een proceduretaal eventueel wordt bevoordeeld wegens andere motieven dan de kennis van de genoemde taal als ten aanzien van de zorg een zekere soepelheid te garanderen bij de verdeling van de aanvragen onder de diensten; hij blijkt bovendien niet onevenredig te zijn, vermits het optreden van een tolk het de asielzoeker in ieder geval mogelijk maakt, onafhankelijk van de in aanmerking genomen proceduretaal, gebruik te maken van de door hem gekozen taal.”; dat uit het dossier blijkt dat verzoeker om bijstand verzocht heeft van een tolk, dat bijgevolg op basis van artikel 54/1, § 2, van de Vreemdelingenwet de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek kon bepalen aan de hand van de noodwendigheden van de diensten en de instanties; dat in casu de Minister beslist heeft dat dit het Nederlands was; dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van het Armeens; dat bovendien uit het administratief blijkt dossier dat verzoeker geen enkele keer heeft verzocht om het gebruik van de Duitse taal; dat bijgevolg kan gesteld worden dat de vraag die verzoeker opwerpt, irrelevant is voor het onderzoek van het middel; dat daarnaast nog kan gesteld worden dat de Raad van State de wet niet aan de Grondwet toetst; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“TWEEDE MIDDEL. Schending van art. 6.1. van het Europees Verdrag van Rome van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, door België goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hiernagenoemd het E.V.R.M.), het recht namelijk van eenieder op een ‘eerlijke behandeling van zijn zaak’. De inzet in casu is de behandeling van een asielaanvraag van een persoon die in het kader van politieke machtsstrijd en discriminatie bedreigd werd en zwaar werd aangetast in zijn lichamelijke, psychische en materiële integriteit.

In zijn VRAGENLIJST vermeldt hij trouwens, dat hem het Armeens staatsburgerschap geweigerd werd omwille van zijn gemengde Armeens-Azeri origine.

Dit alleen al wijst er op, dat de Armeense autoriteiten hem geen enkele bijstand wensen te verlenen in de moeilijkheden die hij ondervond en bij terugkeer nog ondervinden zal. Uit de interviews blijkt trouwens wel een en ander.

Betrokkene is trouwens nog steeds getraumatiseerd door de diverse discriminaties en tegenkantingen.

2.1. Eerste Onderdeel.

Er kan niet worden betwist en er wordt ook niet betwist, dat bij de inzage van het dossier op het CGVS (op 08/09/2000) er geen enkele inventaris was aan te treffen, noch een inventaris van de procedurestukken, noch van de overtuigingsstukken, zelfs geen chronologische.

Daarbij zijn er aan het dossier (deels anderstalige) overtuigingsstukken toegevoegd, zonder vermelding van de identiteit van diegene die ze toegevoegd heeft en vooral zonder datum van neerlegging ervan.

Met dit dossier zonder chronologische inventaris kan niet met zekerheid worden nagegaan op welk ogenblik deze stukken in kwestie ter beschikking waren bij welkdanig verhoor of welkdanige behandeling/beslissing ook.

Dit schendt zeer ernstig de rechten van betrokkene.

Tweede onderdeel

2.2.1. Er is geen enkel spoor aan te treffen in het dossier van enige eedaflegging door de tolken in de verhoren op de D.V. en op het CGVS, zelfs hun naam is onvermeld.

2.2.2. De identiteit van de tolk op de D.V. is niet vermeld (er is enkel een onleesbare handtekening) en ook de identiteit van de vertaler van procedurestukken (het dringend beroep en de VRAGENLIJST) en van de door betrokkene neergelegde overtuigingsstukken is niet vermeld. Ook de identiteit van de tolken op het CGVS blijft in het ongewisse.

Dit schendt andermaal de rechten van betrokkene op het gewaarborgd correct vertalen van zijn gezegdes en stukken.

Derde Onderdeel :

2.3. Van de verhoren werd geen kopie afgeleverd aan verzoeker.

Het belang ervan ligt hierin, dat door het niet-afleveren van een kopie van het verhoor er geen de minste mogelijkheid is geweest voor betrokkene om, weze het achteraf, een en ander te corrigeren dat mogelijks fout genoteerd werd.

Eventuele foute noteringen resp. foute vertalingen konden aldus onmogelijk worden gecorrigeerd. Doordat geen kopie van het verhoor wordt afgeleverd is een latere correctie bij een aandachtige lektuur al evenmin mogelijk.

Aldus heeft in België een asielzoeker minder rechten dan de eerste de beste crimineel die op grond van de Wet Franchimont tenminste een kopie krijgt van zijn verklaring. Deze discriminatie is een rechtsstaat onwaardig en ze is bovendien in strijd met de grondwettelijke bepalingen die discriminatie uitsluiten.

2.4. Vierde Onderdeel.

Uit de inzage van het dossier op het CGVS blijkt, dat belangrijke overtuigingsstukken niet vertaald werden of slechts in het Frans, dat niet de proceduretaal is in casu.

Anderzijds zijn er van andere stukken wel vertalingen aanwezig, maar de identiteit van vertaler ontbreekt (zie hoger, tweede onderdeel 2.2.2.), zoals ook de datum van vertaling én de datum van neerlegging van die vertaling ontbreekt.

In dit ongeïnterpreteerd dossier is derhalve onmogelijk na te gaan of al dan niet is kunnen rekening gehouden worden met enerzijds de niet-vertaalde stukken (die toch de geloofwaardigheid van het verhaal moeten schragen) en anderzijds de ongedateerde vertalingen.

2.5. Vijfde Onderdeel.

Over de zogeheten contradicties is betrokkene niet echt de kans gegund om daarop te antwoorden. Hetzelfde geldt voor de actuele stand van zaken inzake de moeilijkheden die mensen zoals betrokkene ondervonden én blijkbaar (ondanks de beweringen in rapporten) toch nog ondervinden, een informatie die niet via de normale pers doorsijpelt.

De CGVS had hem toch minstens moeten horen daaromtrent alvorens in dergelijk dossier een negatieve beslissing te treffen, met alle gevolgen vandien, zoals hoger uiteengezet.”;

3.2.2. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingssfeer van artikel 6 van het E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

3.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel aanvoert :

“DERDE MIDDEL.

Door geen kans te gunnen om de zogeheten contradicties behoorlijk te weerleggen en/of uit te leggen is niet voldaan aan de motiveringsplicht, art. 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 inzake de motiveringsplicht van de bestuurshandelingen.”;

3.3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht is om de asielzoeker tijdens het interview te confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden; dat de verzoekende partij bovendien niet uiteenzet op welke wijze de motiveringsplicht geschonden is; dat het derde middel indien het al ontvankelijk is, niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat verzoeker als vierde middel aanvoert :

“VIERDE MIDDEL;

Schending van art. 51/4. Doordat overtuigingsstukken niet in het Nederlands, de proceduretaal in casu, zijn vertaald, werd de ingebouwde taalregeling niet nageleefd. Er kan niet zonder meer worden aangenomen, dat de instanties die tot de beslissing kwamen alle gezegdes in het Frans en ev. het Engels correct en in detail hebben begrepen.

Overigens, waartoe dient dan eigenlijk nog de taalregeling, die op zich al fout is door geen duitstalige procedure te voorzien ?”;

3.4.2. Overwegende dat verzoeker nalaat aan te tonen welke de desbetreffende overtuigingsstukken zijn; dat uit het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat de asielprocedure van verzoeker in het Nederlands behandeld werd; dat verzoeker niet aantoont hoe artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet geschonden is; dat het vierde middel, indien ontvankelijk, niet gegrond is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

**Artikel 2.**

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig december tweeduizend en twee, door :

|        |               |                  |
|--------|---------------|------------------|
| de HH. | A. BEIRLAEN,  | kamervoorzitter, |
|        | K. VANHOUTTE, | griffier.        |

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**K. VANHOUTTE.**

**A. BEIRLAEN.**